

RESSÒ DE LA PARAULA

CANTS DE VIDA

Lliures o servents? (Salm 99)

Cal reconèixer que moltes paraules i pregàries cristianes provoquen en persones no creients un rebuig gairebé instintiu. I tanmateix responen a vivències, de les més belles i més profundament evangèliques.

Aquest seria el cas del Salm 99. Un salm bell i senzill, que convida a imaginar-nos el poble reunit, disposat a entrar al temple en processó, per oferir el sacrifici d'acció de gràcies. Ho canten els fidels d'Israel, és a dir, l'Església, que se sent «poble elegit de Déu» (v. 3), però crida «tots els pobles de la terra a unir-se al seu cant» (v. 1). Estarien disposats tots a compartir el fons i la font que nodreix aquest cant?

Una majoria, per no dir tots, sentiria de gust la crida a l'alegria exultant («amb crits», diu el salmista). Però no tots estarien d'acord a vincular aquesta alegria amb el servei, l'adoració i la lloança al Senyor.

En efecte, «servir el Senyor amb alegria» és per a molts quelcom impensable, contradictori, ja que aquest servei no pot incloure més que submissió i humiliació. Un fet absolutament rebutjable. S'admetria més fàcilment «servir» un necessitat, perquè això se sol fer des de la capacitat i el poder, conservant qui ajuda, fins i tot sense confessar-ho, la categoria de «senyor»...

Sobre això cal aclarir moltes coses. D'una banda, que Jesús no va tenir cap inconvenient a parlar del servei que devem a Déu. Així al temptador, citant Dt 6,13: «Només adoraràs el Senyor, el teu

Déu i a ell sol serviràs»; i «no podeu servir dos senyors, Déu i els diners» (Mt 6,24). Tot el Nou Testament està ple de l'apel·latiu «Senyor» aplicat a Déu i a Jesucrist. El servei a Jesús com a Senyor és fonamental en l'espiritualitat de sant Ignasi de Loiola, i en tantes altres espiritualitats...

Però, tot d'una, hem d'advertir que el senyoriu de Déu i de Jesús és realment molt especial. Ell mateix ja ho va advertir: «Sabeu que els senyors de la terra la dominen com si en fossin amos, però entre vosaltres no ha de ser així...» (Mc 10, 42); «vosaltres em dieu Mestre i Senyor, i feu bé

de dir-ho, perquè ho sóc... (Però) Si jo us he rentat els peus, també vosaltres us els heu de rentar els uns als altres» (Jn 13,14). Tenint això present, el salm adquireix un altre to:

«Aclameu el Senyor arreu de la terra, honoreu el Senyor amb cants de festa, entreu davant d'ell amb crits d'alegria. Reconeixeu que el Senyor és Déu, que és el nostre creador i que som seus; som el seu poble i el ramat que ell pastura. Que n'és, de bo, el Senyor! Perdura eternament el seu amor, és fidel per segles i segles.»

La dificultat més gran, font de moltes objeccions a la fe cristiana i de resistències a pregar amb aquest salm, rau a no reconèixer que l'amor vinculi, fa que ens pertanyem els uns als altres i que, en conseqüència, l'amor inclogui necessàriament el servei. Ell, el Senyor, es va fer Servent de Déu per nosaltres per amor, i nosaltres som servents de Déu i dels germans per amor: «Ell és el nostre creador i som seus» i, amb la fórmula de l'Aliança: «Vosaltres sereu el meu poble, jo seré el vostre Déu.»

Seria bo que, amb el mateix amor amb el qual ens convertim en servents del Senyor, esdevinguéssim igualment servents els uns dels altres. Llavors Ell seria realment servit.

† **Agustí Cortés Soriano**
Bisbe de Sant Feliu de Llobregat

APUNTS PER A L'ANÀLISI

Acolliment als de fora

Una de les manifestacions més fines de l'Esperit evangèlic d'una comunitat cristiana és l'actitud d'acolliment als de fora. Acolliment és obertura incondicional a tothom, sigui qui sigui, pensi com pensi. Acollir és evitar qualsevol actitud de condemna o d'exclusió; és fer que tothom es trobi a l'Església com a casa seva.

Sense intentar fer una llista exhaustiva, evocuem grups i situacions ben diversos que les comunitats, d'una manera o altra, estan cridades a acollir. Un és l'ampli grup dels batejats

allunyats de l'Església. També els qui viuen la vida de parella d'una manera que no respon al missatge cristià; n'ha parlat llargament el Sinode sobre la Família (2014-2015). Una altra categoria són els qui viuen en marcs vitals objectivament anti-evangèlics: corruptes, membres de grups violents o racistes, traficants de persones. També els qui no pensen com l'Església, que tenen altres criteris ètics o que professen altres religions.

Podríem evocar altres grups, però n'hi ha prou per fer-nos càrrec de la

seriositat i de la dificultat de l'actitud d'acolliment. El mateix papa Francesc, en la Butlla que convoca l'Any Sant de la Misericòrdia, es dirigeix als membres de grups criminals o als qui promouen la «nafra putrefacta de la corrupció», cridant-los a la responsabilitat i la conversió amb paraules dures, que no tenen res de compassió tova (MV 19).

Acollir, en el fons, és estimar cada persona i cada grup humà tal com és i valorar el que hi ha en ell de bondat, d'honestedat, de rectitud, de generositat, encara que estigui barrejat

d'altres dimensions menys nobles. És creure que Déu l'estima, i que tota la seva vida és un diàleg misteriós i viu amb el Déu de l'Amor i de la Pau, encara que el mateix interessat no ho valori o no ho cregui.

És, també, entendre que la trobada amb l'Església o amb algun membre de la comunitat és un moment en la seva vida que l'Església està cridada a acompanyar per tal que el pugui viure de manera positiva.

Gaspar Mora
Professor emèrit de la FTC

ECO DE LA PALABRA

CANTOS DE VIDA

¿Libres o siervos? (Salmo 99)

Hay que reconocer que muchas palabras y oraciones cristianas provocan en personas no creyentes un rechazo casi instintivo. Y sin embargo responden a vivencias, de las más bellas y más profundamente evangélicas.

Tal sería el caso del Salmo 99. Un salmo bello y sencillo, que invita a imaginarnos el pueblo reunido, dispuesto a entrar en el templo en procesión, para ofrecer el sacrificio de acción de gracias. Lo cantan los fieles de Israel, es decir, la Iglesia, que se siente «pueblo elegido de Dios» (v. 3), pero llama «a todos los pueblos de la tierra a unirse a su canto» (v. 1). ¿Estarían dispuestos todos a compartir el fondo y la fuente que nutre este canto?

Una mayor parte, por no decir, todos, oíría con gusto la llamada a la alegría exultante («con gritos», dice el salmista). Pero no todos estarían de acuerdo en vincular esa alegría con el servicio, la adoración y la alabanza al Señor.

En efecto, «servir al Señor con alegría» es para muchos algo impensable, contradictorio, ya que este servicio no puede traer consigo más que sometimiento y humillación. Algo absolutamente rechazable. Se admitiría más fácilmente «servir» a un necesitado, pues esto se suele hacer desde la capacidad y el poder, conservando quien ayuda, aun sin confesarlo, la categoría de «señor»...

Sobre esto hay que aclarar muchas cosas. Por un lado, que Jesús no tuvo ningún inconveniente en hablar del servicio que les debemos a Dios. Así al tentador, citando Dt 6,13: «Sólo adorarás al Señor, tu Dios y a él sólo servirás»; y «no podéis servir a dos señores, a Dios y al dinero» (Mt 6,24). Todo el Nuevo Testamento está lleno del apelativo «Señor» aplicado a Dios y a Jesucristo. El servicio a Jesús como Señor es fundamental en la espiritualidad de san Ignacio de Loyola, y en tantas otras espiritualidades...

Pero, de inmediato, hemos de advertir que el señorío de Dios y de Jesús es realmente muy especial. Él mismo ya lo advirtió: «Sabéis que los señores de la tierra dominan como si fueran amos, pero entre vosotros no ha de ser así...» (Mc 10,42); «vosotros me llamáis Maestro y Señor, y hacéis bien, pues lo soy... (Pero) Si os he lavado los pies, también vosotros tenéis que hacer lo mismo unos a otros» (Jn 13,14). Teniendo esto presente el salmo adquiere otro tono:

«¡Servid al Señor con alegría,
habitantes de toda la tierra!
Con alegría adorad al Señor;
¡venid a su presencia con gritos de júbilo!
Reconoced que el Señor es Dios;
él nos hizo y somos suyos;
¡somos pueblo suyo y ovejas de su prado!
Porque el Señor es bueno;
su amor es eterno y su fidelidad no tiene fin.»

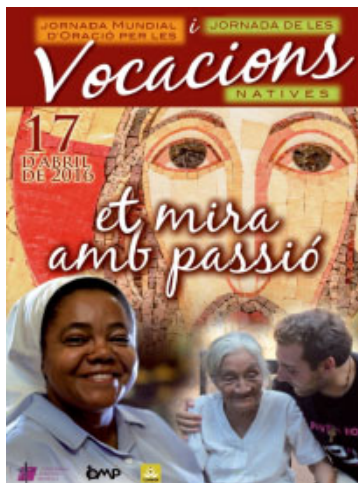
La dificultad mayor, fuente de muchas objeciones a la fe cristiana y de resistencias a orar con este salmo, estriba en no reconocer que el amor vincule, hace que nos pertenezcamos unos a otros y que, en consecuencia, el amor incluya necesariamente el servicio. Él, el Señor, se hizo Siervo de Dios por nosotros por amor, y nosotros somos siervos de Dios y de los hermanos por amor: «Él nos hizo y somos suyos» y, con la fórmula de la Alianza: «Vosotros seréis mi pueblo, yo seré vuestro Dios.»

Sería bueno que, con el mismo amor con el que nos convertimos en siervos del Señor, llegáramos a ser igualmente siervos unos de otros. Entonces Él sería realmente servido.

† **Agustín Cortés Soriano**
Obispo de Sant Feliu de Llobregat

VIDA DIOCESANA

Avui, dues Jornades Mundials de Pregària

Aquest diumenge 17 d'abril ens unim a la pregària per les vocacions en general i per les anomenades vocacions natives. El lema de la jornada és «Et mira amb passió».

El missatge que volen transmetre aquestes Jornades és el de la mirada apassionada i compassiva dels qui responen a la crida de Déu, reflex de la mateixa mirada especial del Pare, i la seva actuació, en línia amb l'amor misericordiós del Pare, sense condemnar, amb els braços i el cor oberts.

Èxit del concert solidari a Montserrat

La Basílica de Santa Maria de Montserrat es va omplir per escoltar la magnífica interpretació que l'Orquestra Amics de la Unesco Barcelona i l'organista Mercè Sanchis van oferir dissabte 2 d'abril, en un concert benèfic per recaptar fons que es destinaran a Càritas Diocesana

de Sant Feliu de Llobregat i als seus programes de suport a les famílies, per lluitar contra la pobresa infantil. Va comptar amb la presència del bisbe Agustí Cortés, del pare abat de Montserrat, Josep M. Soler, i de la presidenta de Càritas Catalunya, Carme Borbonès, entre d'altres personalitats.

LA VEU DEL PAPA FRANCESC

L'hospitalitat

L'Església s'ha animat a obrir les seves portes per sortir amb el Senyor a l'encontre dels fills i filles que caminen, a vegades dubtant, a vegades perduts, en aquests temps difícils. Les famílies cristianes, en particular, s'han animat a obrir la porta al Senyor que està esperant per entrar, portant-nos la seva benedicció i la seva amistat. I si la porta de la misericòrdia de Déu és sempre oberta, també les portes de les nostres esglésies, de les nostres comunitats, de les nostres parròquies, de les nostres

institucions, de les nostres diòcesis, han d'estar obertes, perquè així tots puguem sortir a portar aquesta misericòrdia de Déu. El Jubileu significa la gran porta de la misericòrdia de Déu.

La Sagrada Família de Natzaré sap molt bé què significa una porta oberta o tancada, per a qui espera un fill, per a qui no té habitatge, per a qui ha d'escapar del perill. Que les famílies cristianes facin del llindar de casa un petit gran senyal de la porta de la misericòrdia i de l'acolliment de Déu. És realment així que l'Esglé-

Goigs de Santa Francesca Romana

Amb motiu de la festivitat de Santa Francesca Romana, Gogistes Penedsencs i disset col·laboradors, Paquites i Francesques, van editar un goig dedicat a la santa, fundadora de l'Associació de les Oblates de Maria l'any 1425.

La presentació va tenir lloc el 9 de març a la basílica parroquial de Santa Maria de Vilafranca, a la missa de les 20 h, i va comptar amb la participació de l'Schola Gregoriana de Vilafranca que va estrenar els goigs compostos pel director coral Gregori Martínez.

sia haurà de ser reconeguda a tots els indrets del món: com la vigilant d'un Déu que truca, com l'acolliment d'un Déu que no et tanca la porta a la cara, amb l'excusa que tu no ets de casa. Amb aquest esperit ens apropem al Jubileu: hi haurà la porta santa, però és la porta de la gran misericòrdia de Déu! Que sigui també la porta del nostre cor per rebre tots el perdó de Déu i per donar el nostre perdó, acollint a tots aquells que truquen a la nostra porta.

(Dimecres, 18 de novembre de 2015.)

Acosta't a l'Evangeli

Ara bé, com podran invocar-lo, si no hi creuen? I com creuran en ell, si no n'han sentit parlar? I com en sentiran parlar, si ningú no l'anuncia? (Rm 10,14). Aquesta cita de sant Pau reclama l'atenció sobre la urgència d'anunciar el missatge de Jesús. Entre les diverses fórmules i iniciatives d'evangelització nascudes a les parròquies i arxiprestats de la diòcesi, ens arriba un testimoni des de Vilanova i la Geltrú sota el lema **Acosta't a l'Evangeli**. Ens ho expliquen així:

Les parròquies de Santa Maria de la Geltrú, Sant Antoni Abat, i el centre de culte de Sant Pere del Tacó, hem iniciat, des de fa dos anys, un treball comunitari, amb el desig d'apropar l'Evangeli a les nostres vides i fer de la paraula de Jesús una experiència comuna i personal en tots nosaltres. Ho anem fent d'una manera amable, senzilla, lliure, en petits grups de les comunitats cristianes parroquials, o bé, obrint-nos, més enllà de la feligresia, a tots aquells que busquen i confien de trobar respostes en els relats sobre Jesús. Ens hi trobem, doncs, per compartir aquestes lectures i fer-ne una reflexió dialogant i oberta al voltant de la taula de casa. Hem anat creixent, com a fruit de l'actitud i el testimoni dels que hi participen, així com per la difusió que se n'ha anat fent al tauler de l'església o pels mitjans digitals.

Acosta't a l'Evangeli va començar a l'Advent del 2014. Durant aquest temps litúrgic i també el de la Pasqua, els grups ens anem reunint, a fi de treballar les fitxes d'Estudi d'Evangeli proposades per l'equip coordinador. Actualment som una vintena de grups, amb un total de cent quaranta persones, d'edats compreses entre els dotze i noranta-quatre anys. El treball d'aquests petits grups conclou amb una trobada general on hi participa un convidat que pugui testimoniar la seva experiència cristiana, que dona ple sentit a la vida. Una petita expressió musical o teatral acaba d'ajudar-nos a sentir que fem camí junts en la fe.

La trobada final d'aquesta Pasqua serà el 8 de maig, a les 21 h, a Santa Maria de la Geltrú. Ens acompanyarà el testimoniatge de la Gna. Marisa Mero, mercedària i biblista i els cants de VN'G GOSPEL CHOIR. És obert a tothom.

La valoració que en fem tots plegats és molt positiva. *Acosta't a l'Evangeli* esdevé un espai en la vida de cada dia, en un ambient d'amistat i distès, per compartir amb l'altre què i com sentim l'anunci fet per Crist del Regne de Déu.

És un privilegi i una troballa de la qual ens sentim molt afortunats. Aquest gest d'encontre, d'alteritat i de donació que suposa trobar-nos al menjador de la casa d'un de qual-sevol de nosaltres per compartir l'Evangeli —a més d'un berenar o un sopar— és una petita revelació compartida que ens fa créixer en la fe i ens ajuda a entendre el missatge de Jesús. «Perquè, on n'hi ha dos o tres de reunits en el meu nom, jo sóc allí enmig d'ells» (Mt 18,20), i Ell ens parla de la compassió, la misericòrdia, el perdó i en definitiva, l'amor, sempre i primer de tot per l'altre.

Tant de bo conèixer aquesta iniciativa, que tan bona acollida té entre nosaltres, pugui inspirar-ne d'altres, per aquelles persones que busquen en la lectura de l'Evangeli un retrobament confiat de la fe en la vida.

Equip Acosta't a l'Evangeli
acostatalevangeli@gmail.com

AGENDA

► **Formació per a preveres i diaques.** Conjunta per a les dues vicaries, el 19 d'abril, a partir de les 10.30 h, a la residència Mare Ràfols, de Vilafranca del Penedès. El tema de formació serà «700 anys de Ramon Llull: acció en la mística», a càrrec del Sr. Albert Soler Llopart, professor de literatura medieval de la Universitat de Barcelona.

► **Visita guiada a la Catedral de Sant Llorenç.** Dimecres 27 d'abril, a les 18.30 h, visita gratuïta, guiada per Leonor Parreu, dins la programació d'actes de Catalunya Sacra. La de Sant Llorenç és la darrera catedral consagrada a Catalunya; va ser erigida per sant Joan Pau II l'any 2014. Es recomana fer inscripció prèvia a reserves@cataloniasacra.cat o al telèfon 693 720 202.

LECTURES DE LA MISSA DIÀRIA I SANTORAL

18. □ Dilluns (lit. hores: 4a setm.) [Fets 11,1-18 / Sl 41 / Jo 10,1-10]. Sant Eleuteri, bisbe, i la seva mare Antia, mrs.; sant Andreu Hibernon, rel. franciscà, d'Alcantarilla; beata Maria de l'Encarnació, rel. carmelitana.

19. □ Dimarts [Fets 11,19-26 / Sl 86 / Jo 10,22-30]. Sant Lleó IX, papa (alsacià, 1049-1054); sant Vicenç de Cotlliure, mr.; beats Isnardo de Chiampo, prev. i Sibilliana Biscossi, vg.

20. □ Dimecres [Fets 12,24-13,5 / Sl 66 / Jo 12,44-50]. Santa Agnès de Montepulciano, vg. dominicana; santa Oda, vg.

21. □ Dijous [Fets 13,13-25 / Sl 88 / Jo 13,16-20]. Sant Anselm

(1033-1109), abat de Bec, bisbe de Canterbury i doctor de l'Església, nat a Aosta; sant Silví, mr.; sant Conrad de Parzham, rel. caputxí.

22. □ Divendres [Fets 13,26-33 / Sl 2 / Jo 14,1-6]. Sant Caius o Gai (de Dalmàcia) i sant Soter, papes i mrs.; sant Agapit I, papa; santa Senorina, vg.

23. ■ Dissabte [Ap 12,10-12a / Sl 33 / 1Jo 5,1-5 / Jo 15,1-8]. Sant Jordi, soldat mr. (s. iv), nat a Lidda i mort a Capadòcia, patró de Catalunya (1456); sant Gerard o Grau, bisbe; sant Adalbert (956-997), bisbe de Praga i màrtir; beat Gil d'Assís, religiós franciscà; beata Elena d'Udine, religiosa agustina; beata Te-

resa Maria de la Creu, verge carmelitana.

24. □ Diumenge vinent, V de Pasqua (lit. hores: 1a setm.) [Fets 14,20b-26 / Sl 144 / Ap 21,1-5a / Jo 13,31-33a.34-35]. Sant Fidel de Simaringen, prev. caputxí i mr. a Suïssa (1622); sant Pere Ermengol, mr. mercedari (cap al 1304), de la Guàrdia dels Prats (Conca de Barberà); Conversió de sant Agustí; sant Gregori d'Elvira, bisbe; santa Maria Eufràsia Pelletier, rel. fund. Congregació del Bon Pastor; sant Benet Menni, prev., fund. Gnes. Hospitalàries del Sagrat Cor (HSCJ); sants Cerasi i Febadi, bisbes; santa Salomé.

Diuenge IV de Pasqua

COMENTARI

Les meves ovelles escolten la meua veu. Jo els dono vida eterna

Dins el primer Viatge missioner de l'Apòstol, hi ha un discurs de Pau a la sinagoga d'Antioquia adreçat a *jueus i prosèlits*. Per única vegada en Ac, es parla de la justificació per la fe: *Tothom qui creu en Ell és alliberat de tot allò de què la Llei no pot alliberar.*

Primer molts *jueus i prosèlits seguien Pau* que els exhortava a *mantenir-se fidels a la gràcia de Déu* que ara els parla per l'Apòstol. Però *quan els jueus veieren la multitud, es posaren a impugnar amb paraules injurioses el que deia Pau.*

Aquest enfrontament reforça més l'estil missioner.

El grup eclesial dels qui *escolten i fan cas de la profecia* (1,3) ha patit l'hostilitat dels qui s'hi oposen a Crist. Per això la pregunta (6,17) «*Ningú no serà capaç de resistir?*»

Ara es constata la fidelitat a Crist d'*una multitud* que superà *la gran tribulació* i ara *estan davant el tron de Déu.*

A l'evangeli hi ha la darrera controvèrsia de Jesús *amb els jueus* quan la Festa de la Dedicació del Temple.

D'ara endavant Jesús parla als deixebles i la gent, però ja no als jueus que se li oposen.

Les meves ovelles reconeixen la meua veu: ser del ramat de Jesús implica atenció obedient a la veu del Pastor, amb escolta transformadora que es demostra en el seguiment. Aquesta escolta rep del Senyor una garantia actual i escoltògica: *També Jo les reconec i els dono la vida eterna.*

La qualitat eterna de la vida que el Bon Pastor dóna ha començat a manifestar-se ja ara i sobretot es manifestarà plenament en l'eternitat.

No es perdran mai: quina garantia hi ha? *Ningú no me les prendrà de les mans,* que són símbol del poder protector de Déu vers els seus.

Jo i el Pare som u: emprant el neutre «*una sola cosa*», es destaca que la unitat d'acció entre el Pare i el Fill es recolza en la unitat profunda d'essència divina mantenint la clara distinció de persones amb unió de comunió però no de fusió.

Mn. José Luis Arín

▶ Lectura dels Fets dels Apòstols (Ac 13,14.43-52)

En aquells dies, Pau i Bernabé continuaren el seu viatge des de Perga i arribaren a Antioquia de Pisídia. El dissabte entraren a la sinagoga i s'assegueren. Quan ja es dispersava la gent reunida a la sinagoga, molts dels jueus i dels prosèlits seguien Pau i Bernabé. Ells els parlaven, mirant de persuadir-los que es mantinguessin fidels a la gràcia de Déu. El dissabte vinent gairebé tota la ciutat es reuní per escoltar la paraula del Senyor. Quan els jueus veieren aquella multitud, s'engelosiren tant que es posaren a impugnar amb paraules injurioses tot el que deia Pau. Però Pau i Bernabé els respogueren amb valentia: «Era el nostre deure anunciar-vos primer a vosaltres la paraula de Déu. Però ja que vosaltres no la voleu rebre i us feu vosaltres mateixos indignes de la vida eterna, ara ens adreçarem als qui no són jueus. Així ens ho té ordenat el Senyor: "T'he fet llum de les nacions perquè portis la salvació fins als límits de la terra".» Quan sentiren això els qui no eren jueus, se n'alegraren, i lloaven la paraula del Senyor. Tots aquells que Déu havia destinat a la vida eterna es convertiren a la fe. La paraula del Senyor s'escampava per tota la regió. Però els jueus instigaren les dones devotes més distingides i els principals de la ciutat a promoure una persecució contra Pau i Bernabé, fins que els expulsaren del seu territori. Ells, en senyal de protesta, s'espolsaren els peus sobre els qui els feien marxar, i se n'anaren a Iconi. Els convertits de nou vivien feliços, plens d'alegria i de l'Esperit Sant.

▶ Salm responsorial (99)

R. *Som el seu poble i el ramat que ell pastura. O bé: Al-leluia.*

Aclameu el Senyor arreu de la terra, / doneu culte al Senyor amb cants de festa, / entreu davant d'ell amb crits d'alegria. R.

Reconeixeu que el Senyor és Déu, / que és el nostre creador i que som seus, / som el seu poble i el ramat que ell pastura. R.

Que n'és de bo el Senyor! / Perdura eternament el seu amor, / és fidel per segles i segles. R.

▶ Lectura de l'Apocalipsi de sant Joan (Ap 7,9.14b-17)

Jo, Joan, vaig veure una multitud tan gran que ningú no hauria pogut comptar. Eren gent de tota nacionalitat, de totes les races i de tots els pobles i llengües. S'estaven drets davant el tron i davant l'Anyell, vestits de blanc i amb palmes a les mans. Un dels ancians em digué: «Aquests són els qui vénen de la gran tribulació. Han rentat els seus vestits amb la sang de l'Anyell, i els han quedat blancs. Per això estan davant el tron de Déu, donant-li culte nit i dia dins el seu santuari. El qui seu en el tron els protegirà amb la seva presència, mai més no passaran fam, mai més no passaran set, ni estaran exposats al sol ni a la calor, perquè l'Anyell que està en el tron els guiarà i els conduirà a les fonts on brolla l'aigua de la vida. Déu els eixugarà totes les llàgrimes dels seus ulls.»

▶ Lectura de l'evangeli segons sant Joan (Jn 10,27-30)

En aquell temps, digué Jesús: «Les meves ovelles reconeixen la meua veu. També jo les reconec i elles em segueixen. Jo els dono la vida eterna: no es perdran mai ni me les prendrà ningú de les mans. Allò que el Pare m'ha donat val més que tot, i ningú no ho podrà arrencar de les mans del Pare. Jo i el Pare som u.»

▶ Lectura de los Hechos de los Apóstoles (He 13,14-43-52)

En aquellos días, Pablo y Bernabé desde Perge pasaron a Antioquia de Pisidia. El sábado entraron en la sinagoga y se sentaron. Cuando se disolvió la reunión, muchos judíos y prosélitos practicantes seguían a Pablo y a Bernabé, los cuales hablaban con ellos exhortándolos a ser fieles a la gracia de Dios.

El sábado siguiente casi toda la ciudad acudió a escuchar la palabra de Dios. Los judíos, al ver tanta gente, se enfurecieron y se opusieron con blasfemias a lo que Pablo decía. Entonces Pablo y Bernabé dijeron con toda libertad: «A vosotros había que anunciar antes que a nadie la palabra de Dios; pero ya que la rechazáis y no os juzgáis dignos de la vida eterna, nos vamos a los paganos. Así nos lo mandó el Señor: Te he puesto como luz de las naciones, para que lleves la salvación hasta el fin de la tierra».

Los paganos, al oírlo, se llenaron de alegría y aplaudieron la palabra del Señor; y todos los que estaban destinados a la vida eterna abrazaron la fe.

La palabra del Señor se difundía por todo el país. Pero los judíos soliviantaron a las mujeres religiosas y nobles y a los principales de la ciudad, provocaron una persecución contra Pablo y Bernabé y los echaron de su territorio. Éstos sacudieron el polvo de sus pies contra ellos y se fueron a Iconio. Y los discípulos estaban llenos de gozo y del Espíritu Santo.

▶ Salmo responsorial (99)

R. *Somos un pueblo y ovejas de su rebaño. O bien: Aleluya.*

Aclama al Señor, tierra entera, / servid al Señor con alegría, / entrad en su presencia con vítores. R.

Sabed que el Señor es Dios: / que él nos hizo y somos suyos, / su pueblo y ovejas de su rebaño. R.

El Señor es bueno, / su misericordia es eterna, / su fidelidad por todas las edades. R.

▶ Lectura del libro del Apocalipsis (Ap 7,9.14b-17)

Yo, Juan, vi aparecer una gran muchedumbre, que nadie podía contar, de toda nación, raza, pueblo y lengua. Estaban en pie delante del trono de Dios y delante del cordero, vestidos con vestiduras blancas y con palmas en sus manos. Uno de los ancianos me dijo: «Ésos son los supervivientes de la gran persecución, y han lavado sus vestiduras y las han blanqueado en la sangre del cordero. Por eso están delante del trono de Dios, y le sirven día y noche en su templo; el que está sentado en el trono los cobijará bajo su tienda. Ellos ya no tendrán más hambre ni sed; no sentirán más el fuego ardiente del sol; porque el ángel que está en medio del trono será su pastor y los conducirá a las fuentes de las aguas de la vida; y Dios enjugará todas las lágrimas de sus ojos.»

▶ Lectura del santo Evangelio según san Juan (Jn 10,27-30)

En aquel tiempo, dijo Jesús: «Mis ovejas escuchan mi voz. Yo las conozco y ellas me siguen; yo les doy la vida eterna y no perecerán jamás; no me las arrebatará nadie de mis manos. Mi Padre, que me las ha dado, es más que todas las cosas; y nadie puede arrebatar nada de la mano de mi Padre. Yo y el Padre somos una sola cosa.»